

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2841/2022
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца Оператора дистрибутивног система ЕПС Дистрибуција ДОО Београд, Огранак Електродистрибуција Крагујевац, чији су пуномоћници Тамара Рамач и Ивана Мараш адвокати из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Илија Влашковић адвокат из ..., ради дуга за неовлашћену потрошњу електричне енергије, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2694/20 од 14.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2694/20 од 14.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2694/20 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 960/20 од 19.02.2020. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име дуга за неовлашћену потрошњу електричне енергије исплати тужиоцу износ од 630.030,18 динара са каматом предвиђеном Законом о затезној камати почев од 27.02.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 277.400,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, контролом мерног места у улици ...број ... у ..., извршеном 14.12.2017. године, утврђено је да се потрошач прикључио директно са доводног кабла путем два проводника који воде до два пара аутоматских осигурача. Прикључење је извршено пре бројила и тако је онемогућено мерење утрошене електричне енергије, коју бројило није регистровало. На означеној адреси налази се стамбено-пословни објекат у својини тужене. Тужилац је 03.10.1995. године издао електроенергетску сагласност за прикључење пословног објекта у улици у ... предузетничкој радњи „ББ“, власништво тужене, која је престала са радом ... 2001. године. Престанак рада предузетничке радње тужена није пријавила тужиоцу, а пословни простор који се налази у приземљу зграде дала је у закуп, са обавезом закупца да плаћа утрошену електричну енергију. Преостали део објекта тужена користи као стамбени простор. Вредност утрошене електричне енергије за период од 6 месеци, од 15.06.2017. године до 14.12.2017. године, обрачунате применом Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом („Службени гласник Републике Србије“ број 65/13) износи укупно 630.030,18 динара. Тужена овај износ није платила по испостављеном рачуну тужиоца.

На овако утврђено чињенично стање другостепени суд је, по оцени ревизијског суда, правилно применио материјално право.

Тужена је прикључење свог објекта, поред прикључка преко бројила, извршила и са два проводника директно са главног кабла до осигурача. Ови прикључици изведени су пре бројила које зато није регистровало електричну енергију која је на тај начин коришћена. Таквим прикључењем остварен је случај неовлашћеног коришћења електричне енергије предвиђен чланом 198. став 1. тачка 1. Закона о енергетици којим је прописано да неовлашћено коришћење електричне енергије постоји када се она користи и мимо мерног уређаја. Вредност неовлашћено коришћене електричне енергије утврђена је у складу са члановима 54. – 58. Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом.

Тужена у ревизији указује да у овом спору није примењен члан 200. став 1. Закона о енергетици којим је прописано да оператер преносног, односно дистрибутивног система у случају неовлашћене потрошње врши обрачун неовлашћено утрошене електричне енергије и доставља купцу обрачун на начин и по поступку утврђеном методологијом за обрачун неовлашћено утрошене електричне енергије коју доноси Агенција за енергетику Републике Србије, као самостални правни субјект. С тим у вези ревидент се позива и на члан 393. став 1. и 2. наведеног Закона, којима је прописано да ће се прописи за извршавање тог Закона донети у року од годину дана о дана његовог ступања на снагу, а да ће се до доношења тих прописа примењивати прописи који су донети на основу претходног Закона о енергетици, ако нису у супротности са одредбама важећег Закона.

На овим разлозима тужена заснива став да се обрачун неовлашћено коришћене електричне енергије морао извршити применом методологије за њен обрачун коју је донела Агенција за енергетику Републике Србије, а не применом Уредбе из 2013. године (донета пре ступања на снагу важећег Закона о енергетици) која је супротна члану 200. став 1. сада важећег Закона.

По оцени ревизијског суда, ови наводи ревидента нису основани. Агенција за енергетику Републике Србије до сада није донела методологију за обрачун неовлашћено утрошене електричне енергије. Због тога се, сагласно члану 393. став 2. важећег Закона о енергетици, обрачун неовлашћено утрошене електричне енергије врши у складу са одредбама означене Уредбе која није у супротности са чланом 200. став 1. тог Закона јер не постоји други метод за такав обрачун.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић